

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз ОК 27/2014
13.02.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Мирослава Мишковића и др., због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених Мирослава Мишковића и Марка Мишковића, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење К-По1 57/13-Кв По1 440/14 од 26.08.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж2 По1 363/14 од 22.09.2014. године, у седници већа одржаној дана 13.02.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Мирослава Мишковића и Марка Мишковића, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење К-По1 57/13-Кв По1 440/14 од 26.08.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж2 По1 363/14 од 22.09.2014. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду, Посебно одељење К-По1 57/13 – Кв По1 440/14 од 26.08.2014. године, одбијен је као неоснован предлог браниоца окривљених Мирослава Мишковића и Марка Мишковића, адвоката З.Т. од 07.04.2014. године, прецизиран 21.05.2014. године, за измену привремених мера обезбеђења одузимања имовинске користи из члана 540. ЗКП.

Апелациони суд у Београду је решењем Кж2 По1 363/14 од 22.09.2014. године, одбио као неосновану жалбу браниоца окривљених Мирослава Мишковића и Марка Мишковића, изјављене против решења Посебног одељења Вишег суда у Београду, КПо1 57/13 – КвПо 1 440/14 од 26.08.2014. године.

Против ових решења бранилац окривљених Мирослава Мишковића и Марка Мишковића, адвокат З.Т., благовремено је поднео захтев за заштиту законитости, због повреде Закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд „усвоји захтев за заштиту законитости и наведена правноснажна решења укине, а предмет врати првостепеном суду на поновно

одлучивање или их преиначи, тако што ће усвојити жалбу и преиначити решење Посебног одељења Вишег суда у Београду КПо1 57/13 – Кв По1 440/14 од 26.08.2014. године, тако што ће усвојити предлог браниоца окривљеног од 07.04.2014. године, прецизиран 20.05.2014. године или да преиначи другостепено решење, тако што ће усвојити жалбу и укинути решења Посебног одељења Вишег суда у Београду К По1 57/13 – Кв По1 440/14 од 26.08.2014. године.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Мирослава Мишковића и Марка Мишковића је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. ЗКП, прописани су разлози за подношење захтева за заштиту законитости од стране лица овлашћених за подношење захтева (члан 483. став 1. ЗКП), па је између осталих у члану 485. став 1. тачка 1) ЗКП, као разлог предвиђена повреда закона.

Чланом 485. став 4. ЗКП, ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе, окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП, може поднети захтев за заштиту законитости само због повреде тог Законика, прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тачка 1) и 4) тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1) члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. ст. 3. и 4. учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом. Бранилац окривљеног који има право да у корист окривљеног предузима све радње које предузима сам окривљени у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, може поднети захтев за заштиту законитости искључиво из разлога прописаних чланом 485. став 4. ЗКП.

Бранилац окривљених Мирослава Мишковића и Марка Мишковића, у захтеву за заштиту законитости истиче да према одредбама члана 91. и 92. КЗ, члана 540. ЗКП, члана 10. ЗКП и члана 20. став 8. Закона о извршењу и обезбеђењу, износ имовинске користи који може бити одузет мора по вредности одговарати прибављеној имовинској користи, а решењима којима су одређене привремене мере обезбеђења имовинске користи, која се према наводима оптужнице ставља на терет окривљенима и правним лицима Н.Т.Л. и М.И. ДОО, несразмерно је оптерећена имовина извршних дужника, јер је износ наводне имовинске користи далеко мањи од укупне вредности средстава на којима су одређене привремене мере обезбеђења те имовинске користи из којих разлога је одбрана окривљених поднела предлог суду да износ средстава на којима су одређене привремене мере усклади са износом потраживања које обезбеђују тј. са износом наводно прибављене имовинске користи. У захтеву се даље указује да је Виши суд у Београду, Посебно одељење, побијаним првостепеним решењем одбио наведени предлог одбране са образложењем да нема сабирања појединачних вредности средстава на којима су одређене привремене мере обезбеђења имовинске користи, јер та средства представљају имовину различитих правних субјеката и то два правна и два физичка лица према којима се могу спровести одвојени извршни поступци ради наплате целокупног потраживања утврђеног у пресуди и да с тога нема несразмере између вредности средстава на којима су одређене привремене мере обезбеђења и висине имовинске користи коју

обезбеђује. Овај став је према наводима захтева неоснован и поступајући на наведени начин нижестепени судови су на штету окривљених повредили одредбе из члана 439. тачка 3) ЗКП, члана 441. став 3. ЗКП, члана 91. и 92. КЗ, члана 540. и члана 10. ЗКП, и члана 20. став 8. Закона о извршењу и обезбеђењу.

Из списка предмета се утврђује да су у току предметног кривичног поступка, донета решења: судије за претходни поступак Вишег суда у Београду, Посебно одељење КиПо1 31/12 од 07.05.2013. године и решења Вишег суда у Београду, Посебно одељења Кпо1 број 57/13-КвПо1 број 390/13 од 23.05.2013. године, Кпо1 57/13-КвПо1 415/13 од 31.05.2013. године, Кпо1 57/13-КвПо1 447/13 од 11.06.2013. године, Кпо1 57/13-КвПо1 448/13 од 11.06.2013. године, Кпо1 57/13-КвПо1 469/13 од 03.07.2013. године и Кпо1 57/13-КвПо1 481/13 од 03.07.2013. године, којима су применом члана 540. ЗКП, одређене привремене мере обезбеђења одузимања имовинске користи и то на имовини окривљених Мирослава Мишковића и Марка Мишковића, као и на имовини привредних друштава М.И. и Н.Т.Л., да је Виши суд у Београду, Посебно одељење одлучујући о предлогу браниоца окривљених за измену наведених привремених мера за обезбеђење одузимања имовинске користи исти одбио као неоснован решењем Кпо1 57/13-КвПо1 440/14 од 26.08.2014. године, а да је Апелациони суд у Београду жалбу браниоца окривљених изјављену против првостепеног решења одбио као неосновану решењем Кж2 По1 363/14 од 22.09.2014. године.

Одредбом члана 439. тачка 3) ЗКП, прописано је да повреда кривичног закона постоји ако је кривични закон повређен по питању да ли је одлуком о кривичној санкцији или о одузимању имовинске користи или о опозивању условног отпуста повређен закон.

Одредба члана 541. став 1. ЗКП, која носи наслов „Одлука о одузимању имовинске користи“, прописује један од основних услова за изрицање ове мере и предвиђа да одузимање имовинске користи суд може изрећи, у осуђујућој пресуди или у решењу о изрицању мере безбедности обавезног психијатријског лечења.

У конкретном случају првостепени суд је цитираним решењима само одредио привремене мере обезбеђења имовинске користи прибављене извршењем кривичног дела применом члана 540. ЗКП, које мере имају за циљ да се обезбеди неометано одузимање незаконито стечене имовинске користи у случају евентуалног доношења осуђујуће пресуде.

Самим тим, решење Вишег суда у Београду, Посебно одељење Кпо1 57/13-КвПо1 440/14 од 26.08.2014. године којим је одбијен као неоснован предлог браниоца окривљених за измену привремених мера обезбеђења одузимања имовинске користи из члана 540. ЗКП и решење Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж2 По1 363/14 од 22.09.2014. године, којим је одбијена као неоснована жалба браниоца окривљених изјављена против првостепеног решења немају правни карактер одлуке о одузимању имовинске користи у смислу члана 541. став 1. ЗКП, с обзиром да се одузимање имовинске користи у смислу наведене одредбе може изрећи само у осуђујућој пресуди или решењу о изрицању мере безбедности обавезног психијатријског лечења применом члана 91. и 92. КЗ, којим судским одлукама је утврђено да је извршено кривично дело и да је имовинска корист прибављена кривичним делом. Следствено томе, у конкретном

случају се не ради о одлукама које могу бити предмет испитивања по захтеву за заштиту законитости због повреде закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 91. и 92. Кривичног законика, па је захтев браниоца окривљеног у погледу ових навода оцењен као недозвољен.

У захтеву се истиче да је наведеним правноснажним решењем на штету окривљених повређен Закон из члана 441. став 3. ЗКП.

Имајући у виду да је ставом 3. члана 441. ЗКП, предвиђена могућност побијања одлуке о имовинскоправном захтеву односно одлуке о одузимању имовине проистекле из кривичног дела због повреде законских одредби, а да наведеним решењима није одлучивано ни о имовинскоправном захтеву нити о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, то је захтев браниоца окривљеног и у овом делу оцењен као недозвољен.

Повреде Закона из члана 540. ЗКП, члана 10. ЗКП и члана 20. став 8. Закона о извршењу и обезбеђењу на који се бранилац окривљеног такође позива у захтеву, не представљају дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, па је захтев браниоца окривљеног и у погледу ових навода оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног одбацио као недозвољен на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.**